

Åkerman, Lisbeth B., Uppgårelsen. Krhmn: Norlén & Slottnér, 2011, 642 s. – Hc

Romanen är en direkt fortsättning på *Det vore väl synd*. Läsaren rådes att läsa den innan hon kastar sig över föreliggande verk av betydande omfattning, en pocketbok på över 600 sidor! Sidorna är många men boken är lättläst tack vare att den nästan helt och hållet består av samtal. Huvudpersonerna har en högt uppdriven talekonst och samtalen är öppenhjärtiga intill smärtgränsen och mer. Och huvudpersonerna är komministern Peter Svensson, en Gösta Berling i sin förmåga att charma folk, i sin talekonst och – inte minst i sin förförelsekonst. Hans fru, Helen, kallar honom ”knulkungen” och i akademiska kretsar i Lund fick han heta ”Tjuren” från Småland. Helen är han skild ifrån om än inte formellt, medan Gisela är hans älskarinna sedan 20 år tillbaka, Greta hans betrodde medhjälpare på pastorsexpedition och na-turligtvis har han ett mer än kamratligt förhållande till henne, vilket också gäller hennes unga dotter. Trassligt så det förslår och mycket att reda ut alltså! Dessutom inträffar (inträffade i första bo-ken) två mord, och två av prästens älskade hästar blir bragda om livet m.m. Ovanligt nog för en svensk nutidsroman är alla huvudpersonerna troende och nästan hela romanen tilldrar sig i kyrklig miljö men inte av klosterkaraktär precis. Mellan samtalen låter våra huvudpersoner sig väl smaka av både god mat och goda drycker. Man kan tycka att författaren psykologiserar väl mycket och att hon kunde ha varit lite mer kortfattad. Hon försöker kom-ma sina romanfigurer så nära in på livet som det bara är möjligt – dock skiftar de karaktär gång efter annan och låter sig aldrig helt bestämmas.

Det är lätt att bli imponerad av Lisbeths B. Åkermans skriv-konst, hon kan formulera sig och är mycket skicklig på att återge talad svenska. Och hon kan konsten att hålla spänningen uppe. Trots alla demaskeringar kan vi ännu inte vara säkra på vilka dom är innerst inne, personerna i hennes bok, och mördaren, mör-darna, avslöjar hon tydligen inte förrän i del 3 i föreliggande verk. Men – som jag redan antytt – hon har nästan för lätt för att skriva, boken kunde ha varit ett hundratal sidor kortare! PS Som framgår av ovanstående är bokens miljö helt ovärmländsk, men författaren är värmlänning, bosatt i Medhamn, Visnums-Kil.